

LOST HILLS KAŇON KOSTÍ

Od autora oblíbeného seriálu *Můj přítel Monk*

LEE GOLDBERG

Zoner
PRESS
KRIMI

Zoner
PRESS
KRIMI

LEE GOLDBERG

LOST HILLS
KAÑON
KOSTÍ

Zoner
PRESS

Příběh v této knize je smyšlený. Jména, postavy, organizace, místa a události jsou buď výsledkem autorovy představivosti, anebo jsou použity ve smyšleném kontextu. Jakákoli podobnost se skutečnými osobami, ať už živými či mrtvými, a skutečnými událostmi je čistě náhodná.

BONE CANYON

Copyright © 2021 by Adventures in Television, Inc.

Lost Hills: Kaňon kostí

Lee Goldberg

Odpovědná redaktorka: Gabriela Boška

Překlad: Radim Zetka

Jazyková korektura: Alena Klementová

DTP: Petr Bernát

Obálka: Zuzi Maat

Copyright © ZONER, a.s.

Vydání první v roce 2026. Všechna práva vyhrazena.

Zoner Press

Katalogové číslo: ZRK2530

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této publikace nesmí být reprodukována ani distribuována žádným způsobem ani prostředkem, ani reprodukována v databázi či na jiném záznamovém prostředku či v jiném systému bez výslovného svolení vydavatele s výjimkou zveřejnění krátkých částí textu pro potřeby recenzí.

Dotazy týkající se distribuce směřujte na:

Zoner Press

ZONER, a.s.

Nové sady 18, 602 00 Brno

tel.: 532 190 883

e-mail: knihy@zoner.cz

www.zonerpress.cz

www.facebook.com/Zonerpress

www.instagram.com/zonerpress_redakce/

ISBN 978-80-7413-704-4 (e-pub)

ISBN 978-80-7413-705-1 (pdf)

Pro Valerii a Maddie, které vždy stojí při mně.

KAPITOLA 1

Počet mrtvých v ohněm zčernalém pohoří Santa Monica stoupal a Eve Roninová, nejmladší detektiv oddělení vražd v dějinách Úřadu šerifa okresu Los Angeles, právě mířila k jednomu z nich.

„Seš si jistá, že to zvládneš odřídit?“ zeptal se její partner Duncan Pavone, jenž si ukousl ze svého ranního donutu a položil si ho na ubrousek, který mu zakrýval vypouklé břicho. Byl dvakrát starší než ona, třikrát těžší a do důchodu mu zbývaly čtyři měsíce. „Sádru ze zápěstí ti sundali teprve včera. Co když třeba budeš muset strhnout řízení?“

Eve několik týdnů seděla za stolem a vyřizovala papíry, zatímco se jí hojilo zápěstí. Zlomila si je během svého prvního vyšetřování vraždy na oddělení vloupání a vražd, které spadalo pod stanici v Lost Hills v malém městě Calabasas na severozápadním okraji údolí San Fernando. Eve se nemohla dočkat, až zase vyrazí do terénu a začne dělat opravdovou detektivní práci. Proto ji nadmíru potěšilo, když je vyslali prošetřit hlášení od majitele v pohoří Santa Monica, jenž za domem objevil kosti.

„O moje zápěstí si nedělej starost,“ řekla Eve, „ale i kdyby ještě nebylo v pořádku, je to takhle bezpečnější, než když řídíš ty a máš jednu ruku na volant a v druhý držíš donut.“

„Co když nám před auto skočí jelen?“

„A odkud?“ Eve ukázala rukou na zpusťšené hory kolem. Bylo dusné pondělní ráno v půlce ledna a jejich neoznačený Ford Explorer mířil na jih po Kanan Dume Road. „Tady se zvěř nemá kam ukrýt.“

Před šesti týdny vypukl u Valencie, padesát kilometrů severně od Los Angeles, lesní požár, který horký vítr Santa Ana neuvěřitelnou rychlostí

hnal na jihozápad. V pohoří Santa Monica se spojil s dalším požárem, jenž měl svůj prapůvod v kaňonu Topanga, a výsledkem byla katastrofální ohnivá bouře, která spálila čtyřicet tisíc hektarů lesů a křovin a šestnáct set budov, než se ji podařilo zkrotit.

Rozpoutané peklo vzalo život pěti obyvatelům a jednomu hasiči. Jenže ve dnech a týdnech, které následovaly, byly nalezeny ohořelé ostatky dalších čtyř lidí, jež měly zůstat ukryté v podrostu a roklinách, ale plameny je odhalily.

„A co třeba šílenej mýval?“ pokračoval Duncan.

„Cože?“

„No mýval, co po tom požáru zešílel kvůli bolesti, hladu a žízni.“

„Toho bych přejela,“ zabručela Eve. „Možná bysme to v tomhle autě ani nepocítili.“

„To je vážně krutý. Nechce se mi věřit, že bys to vážně udělala.“

„Ušetřila bych ho trápení a ochránila ostatní před nebezpečím, který představuje. Co kdyby zaútočil na pejska nebo novorozeně?“

„Proč by to dělal?“

„Protože je šílenej.“

„To je směšný. Co by tady dělal pes, natožpak novorozeně?“

„Je to stejně pravděpodobný jako mýval, co se vrhá pod kola velkého SUV.“

„Cítím se jako poslední člověk na Zemi z nějakýho dílu *Zóny soumraku*,“ změnil Duncan téma hovoru a zadíval se na bezútešnou pustinu všude kolem. „Jako chlápek, co má konečně moře času na čtení, a pak si sedne na jediný brýle, co mu zbyly.“

I Eve cítila děsivou, postapokalyptickou atmosféru vyzařující z obnažených kopců. Silnice byla v podstatě prázdná. Potkávali jen pracovníky veřejných služeb, kteří instalovali nové sloupky elektrického a telefonního vedení.

„V tom případě by sis měl dát pozor, ať se neposadíš na svůj poslední donut,“ pronesla Eve s úsměvem.

Duncan si vzal její radu k srdci, snědl zbytek velkého donutu s polevou, pak zmačkal ubrousek a hodil ho na zadní sedadlo. Na stanici mu říkali „Koblížek“ a svou přezdívkou si opravdu zasloužil.

Eve zabočila doleva na Hueso Canyon Road. Úzký pruh popraskaného asfaltu byl ze tří stran ohraničený strmými zčernalými svahy a nahoře pak klikatícím se úsekem Latigo Canyon Road těsně pod rozeklaným horským hřebenem.

Minuli malé vinařství, které plameny ušetřily, domy na obou stranách vinice však takové štěstí neměly. Zbyly z nich jen pokroucené trubky, zděné komíny, převrácené bojler a vraky několika ohořelých vozidel. Čím hlouběji do hor mířili, tím zřetelněji viděli, jak nahodile požár pustošil okolí. Na jižní straně silnice stály čtyři domy namáčkнутé pod strmým svahem. První dva a čtvrtý strávily plameny, třetí ale zůstal netknutý. A právě k němu měli namířeno.

Měl dvě podlaží, garáž pro čtyři auta, střechu s červenými taškami a kamenné obklady. Nedotčená budova a zahrada kolem ní vypadaly v okolním zmaru až nepřírozeně, jako kdyby byly během požáru schované pod nějakou ochrannou kupolí. Trávník a květiny, které kontrastovaly s černým popelem všude kolem, připadaly Eve neuvěřitelně barevné, jako by vypadly z *Čaroděje ze země Oz*. Jediné, co plamenům neuniklo, byl plot. Zůstalo po něm jen několik ožehnutých sloupků, jež ohraničovaly pozemek jako přízračná tečkovaná čára.

Na dlážděné příjezdové cestě na ně čekal padesátník s bradkou a dlouhými šedivějícími vlasy staženými do culíku. Měl na sobě tričko kapely *Fleetwood Mac*, džíny s prodřenými koleny a žabky.

Eve zastavila auto na krajnici. Ráno si oblékla bílou halenku, volné tmavě modré sako, pod nímž ukrývala pistoli v pouzdře zavěšeném na opasku, a pohodlné kalhoty. Duncan na sobě měl obvyklý šedý oblek z konfekce.

Když muž spatřil Eve, usmál se, jako kdyby ji už dávno znal, což jí bylo nepříjemné.

„Sherwood Mintner?“ zeptala se Eve.

„Ano,“ odpověděl Mintner. „A vy jste Deathfist?“

„Jsem detektiv Eve Roninová a tohle je detektiv Duncan Pavone,“ řekla a naklonila hlavu ke svému partnerovi, jenž se usmíval a užíval si jejích rozpaků.

Mintner několikrát přikývl, ale zjevně toužil pokračovat, kde přestal. „Ano, ano, ale vy jste ta zástupkyně šerifa, co zmlátila Blaka Larga, že?“

Bylo to tak. Před osmi měsíci se projížděla na kole po Mulholland Highway, nedaleko místa, kde nyní stojí, když spatřila, jak Blake Largo, velká filmová hvězda, na parkovišti restaurace napadl ženu. Eve se mezi ně postavila, Largo se po ní ohnal a ona jej bez rozmyšlení přišpendlila tvář k asfaltu. Celý incident si zkoprnělí přihlížející natočili na mobily.

Video, v němž štíhlá mladá žena se zářivě modrýma očima, oblečená do přiléhavého cyklistického dresu, snadno přemáhá svalnatého herce s mezinárodní reputací, který ztvárnil nepřemožitelného bojovníka a samozvaného mstitele Deathfista, se stalo internetovým fenoménem. Během jediného týdne jej zhlédlo jedenáct milionů lidí.

„Já ho *nezmlátila*,“ namítla Eve. „*Přemohla* jsem ho.“

„To bylo úžasný.“ Mintner se znovu usmál a odhalil zuby s až příliš bílými korunkami. „A pokračování bylo ještě lepší.“

Měl na mysli další virální video, tentokrát natočené hasičem před šesti týdny. V něm Eve běžela k záchranářskému vrtulníku s dítětem v náruči a za ní až do nebe šlehaly plameny stravující státní park Malibu Creek. Video vypadalo jako trailer na další film s Deathfistem a na oddělení i u veřejnosti jen upevnilo přezdívkou, již Eve upřímně nesnášela.

„Můžu si s váma udělat selfičko?“ žádal Mintner a užuž vytahoval z kapsy mobil.

„Ne, pane,“ zchladila ho Eve. Úsměv mu okamžitě zmizel z tváře. Žádné selfie nebude. „Jste tady, protože jste nahlásil, že jste na svém pozemku našel lidské ostatky. Můžete nám, prosím, ukázat, co jste objevil?“

„Jistě, pojdte za mnou,“ řekl a celý se zklamaně nahrbil, zatímco je po úzkém chodníku vedl kolem domu. „Musíme na opačnou stranu. Je to kus lebky, kterej tady předtím nebyl.“

„Před čím?“ zajímalo Duncana, jenž kráčel za ním.

„Před tím požárem.“

„Jak to víte?“ zeptala se Eve, která šla jako poslední.

„Protože tady žiju dvacet let a zahradu jsme několikrát předělávali. Lebky bysme si určitě všimli. Leží tam přímo na zemi.“

Za domem stála pergola, jež vyčnívala z jedné z jeho stěn, dále kamenné ohniště, bazén a altánek. Pozemek se táhl až k prudkým stěnám kaňonu, jež dříve poskytovaly aspoň trochu soukromí. Jenže hustá vegetace na svazích shořela a řidiči jedoucí po Latigo Canyon Road teď měli

dům jako na dlani. Výhodou nyní bylo, že po silnici nikdo necestoval a nejspíš ještě dlouho nebude. Většina domů kolem ní shořela a silnice byla otevřená jen pro místní, dokud neskončí veškeré odklízecí práce.

Duncan si ze zadní kapsy kalhot vyndal zápisník. „Jak jste tu lebku objevili?“

„Měl jsem tady řemeslníka, protože jsem potřeboval odhad ceny na nový plot, a tamhle ležela.“ Mintner namířil prst na prostor za bazénem, kde začínal prudký sráz. „Bylo to jako z nějakýho hororu. A o tom bych měl něco vědět.“

„Pročpak?“ podivila se Eve.

„Ještě jednou: jmenuju se Sherwood Mintner,“ řekl a čekal na reakci, která však od Eve ani Duncana nepřicházela. „Scenárista *Krvavý lázně v dívčím táboře*.“ Znovu čekal, až se někdo ozve, a opět neúspěšně. „Je to hororová klasika, bohajeho.“

„Kde je ten řemeslník?“ zeptala se Eve.

„Asi na cestě do Oregonu. Když viděl ten prázdněj oční důlek, vyděsil se k smrti. Zdechnul se, když jsem vám volal.“

„Protože je pověřivý?“ ozval se Duncan.

„Protože je nelegální imigrant a nemá na práci povolení.“

„Ale vy jste si ho přesto chtěl najmout,“ podotkla Eve.

„Chci postavit nový plot, ne jadernej reaktor.“ Mintner je kolem bazénu a altánku dovedl až k zuhelnatělému plotovému sloupku. Zastavil se a ukázal na zem. „Tady to je.“

Z hlíny vyčníval zubatý kus lidské lebky. Šlo o část čela, levého očního důlku, nosní dutiny a lící kosti. Ohořelý fragment Eve připomínal masku, kterou nosil Fantom opery.

„Není to ironický?“ nadnesl Mintner.

„Co tím myslíte?“ optal se Duncan.

„*Hueso* ve španělštině znamená *kost*,“ odpověděl Mintner. „Tohle je Kaňon kostí. Proto jsem si tady taky postavil dům. Hodí se to k mojí značce.“

„A nechtěl jste tímhle jenom tu svoji značku posílit?“ zamračil se Duncan.

Mintner zamítavě zvedl ruce. „S touhle kostí nemám vůbec nic společnýho. Je to božská prozřetelnost.“

Eve se na Mintnera zadívala. „Dotýkal jste se jí?“

„Ne,“ zavrtěl hlavou.

Namířila prst na mobil, který držel v ruce. „Vyfotil jste si ji, abyste posílil ‚svou značku‘?“

Mintner přešlápl. „Párkrát jsem ji vyblejskl.“

„Sdílel jste ty fotografie na sociálních sítích?“

„Zatím ne,“ řekl.

„Tak to ani nedělejte,“ upozornil ho Duncan.

„Byl by to zločin, kdyby jo?“ zajímalo Mintnera.

„To ne,“ odvětil Duncan a pokynul hlavou k lebce. „Ale je to něčí drahá polovička, syn, nebo dcera. Kdyby se fotky dostaly ven, nebylo by to citlivé k rodinám, které tuhle osobu měly rády, zejména poté co k těm ostatkům přiřadíme jméno.“

„Ach jo,“ povzdychl si. „Můžu se rozloučit se stovkama lajků.“

„Je to pro vás důležité?“ zeptal se Duncan.

„Samozřejmě. Lajky mají velkou moc,“ odušil Mintner a zadíval se na Eve. „Vy setsakra dobře víte, o čem mluvím. Nestala jste se díky tomu detektivem na vraždách?“

Byl to všeobecně známý příběh. Díky videu na YouTube, v němž zneškodnila Deathfista, se Eve stala u veřejnosti i v médiích hrdinkou, a to přímo uprostřed skandálu na úřadu šerifa, v němž vyšlo najevo, že zástupci šerifa bili v okresní věznici zadržené pachatele. Těžce zkoušený šerif Lansing hodlal udržet Eve a její pozitivní obraz v médiích mezi hlavními zprávami co nejdéle. A tak jí nabídl povýšení. Požádala o místo na oddělení vražd a dostala ho, čímž se zapsala do historie a znovu se objevila v titulcích. Veřejnost to nadchlo. Na rozdíl od řadových policistů na oddělení.

„Váš pozemek od tohoto okamžiku považujeme za místo činu a jsme nuceni ho uzavřít,“ řekla Eve přísně. „To znamená, že sem máte zákaz vstupu, dokud nepřijede forenzní tým, aby zpracoval důkazy. Musím vás požádat, abyste se vrátil do domu.“

„To si děláte srandu,“ zasmušil se Mintner.

„Neděláme,“ řekl Duncan. „Jděte, prosím, dovnitř a my vás za několik minut vyslechneme.“

Mintner vzdychl a odkráčel.

Eve se zadívala na spálený svah za domem. „Vsadím se, že tělo leželo někde tam nahoře v křoví a skutálelo se sem, když oheň všechno spálil.“

„To je tutovka,“ souhlasil Duncan. „Přesně takhle se po požáru objevily ty další čtyři mrtvoly.“

Tři z nich patřily popraveným členům gangů, jejichž těl prostrílených kulkami či posetých bodnými ranami se vrazi zbavili v horských roklinách. Tyto případy řešilo oddělení organizovaného zločinu. Čtvrtou obětí byl starší muž, jenž před několika lety odešel z ústavu pro pacienty s Alzheimerovou chorobou v Calabasas. Soudní lékař zjistil, že zemřel na následky pádu.

„Ať tě ani nenapadne lízt tam nahoru,“ zvýšil Duncan hlas.

„Tak prudký to není.“

„Ale za to riziko to nestojí.“

„Jaký riziko?“

„Že by sis něco udělala se zápěstím. Co když ti to podklouzne?“

„Zápěstí už mám uzdravený,“ zabručela Eve.

„A to si ho chceš znovu polámat? Kromě toho, ty nemáš za úkol sbírat kosti, a navíc ti za hodinu začíná první fyzioterapie.“

Eve úplně zapomněla, že je objednaná na kliniku v Calabasas třináct kilometrů severozápadně odsud. „Zruším to. Tohle je důležitější.“

„Jeď,“ naléhal Duncan. „Já tady zůstanu, vyslechnu Mintnera a přivolám forenzní jednotku. Přísahám, že o nic nepřijdeš.“

„Může tě napadnout šílený mýval.“

„Takovýhle věci neříkej. Do důchodu mi zbejvá sto osmnáct dní,“ zvolal Duncan za odcházející kolegyní. „S mým štěstím se to klidně může stát.“

KAPITOLA 2

Stará zástavba Calabasas na východním okraji města vypadala jako kulisy hollywoodského westernu, které tvůrci opustili po skončení seriálů jako *Gunsmove* či *Bonanza* a ty pak zůstaly stát na místě mezi dálnicí Ventura Freeway na severu, pečovatelským centrem pro bývalé pracovníky ve filmovém průmyslu na jihu a Mulholland Drive na východě. Autentické fasády s dřevěným obložením a historický ranč Leonis Adobe byly poněkud nevkusně doplněny vyřezávanými sloupky na uzavazání koní a chodníky ze syntetických materiálů, které měly napodobovat dřevěné latě. Eve byla na fyzioterapii objednaná do budovy na západním konci, jež vynikala svou nevýrazností a naprostým popřením tématu Divokého západu.

Terapeut, k němuž měla namířeno, se jmenoval Mitch Sawyer, vysportovaný muž těsně před třicítkou, který měl sluncem vybledlé vlasy a na sobě havajskou košili a bermudy, v nichž vynikalo jeho tmavé opálení a svalnatá postava.

Zavedl Eve do místnosti plné cvičebních zařízení a pomůcek a posadil se ke stolu naproti ní. Požádal ji, aby ohýbala zápěstí a otáčela jím, zatímco si pravítkem měřil rozsah pohybu.

Zatímco se Mitch věnoval její ruce, Eve pohledem zavadila o leták upevněný na stěně za ním. Vyzýval lidi, aby pátrali po Kendře Leighové, pětadesátileté místní obyvatelce, která se už tři týdny pohřešovala. Fotografie na letáku zachycovala ženu ve sportovním oblečení, jež stála na vrcholu hory a usmívala se do objektivu. Eve leták vídala na sloupech veřejného osvětlení, ve výlohách obchodů a na vývěškách po Calabasas

i sousedním městě Agoura Hills, kde se dělil o místo s plakáty hledajícími ztracené kočky, psy, a dokonce i andulku.

„Bolí vás to zápěstí?“ zeptal se Mitch.

„Ne,“ odtušila Eve. „Můžu už jít?“

„Tohle stiskněte,“ požádal ji a podal jí přístroj s ukazatelem umístěným nad ručkou. Eve ručku stiskla co největší silou a fyzioterapeut si do sešitu zapsal údaj. „Cítíte v ruce jakoukoli ztuhlost, necitlivost nebo bolest?“

„Ne, zápěstí mám v pohodě, takže žádnou další léčbu nepotřebuju.“

„Ale potřebujete, pokud v ruce chcete znovu získat sílu a rozsah pohybu, který jste měla, než jste si zlomila zápěstí.“

„No dobře,“ řekla Eve a vstala od stolu. „Když mi vytisknete nějaká cvičení, slibuju, že doma budu poctivě cvičit.“

„Ano, budete, ale taky budete třikrát týdně cvičit tady se mnou,“ pronesl přísně. „Tedy pokud nechcete, abych vám dnes vydal negativní posudek, na jehož základě byste s okamžitou platností mohla vykonávat maximálně kancelářskou práci.“

Zadívala se na něj přivřenýma očima a chvíličku přemýšlela, zda je tenhle surfař takový tvrdák, za jakého se vydává. Usoudila, že na to, aby splnil svou hrozbu, je příliš blondatý a opálený, a tudíž i pohodový. Kromě toho k němu šla na doporučení své mladší sestry Lisy, jež pracovala v nemocnici ve West Hills. Tu by Mitch určitě nechtěl naštvat.

Eve zavrtěla hlavou. „To byste neudělal.“

„Úplně klidně a hned teď. Máte mizerné výsledky.“ Mitch ukázal na Evino zápěstí. „Za ty by se Deathfist styděl.“

„Fakt vtipný.“ Eve předpokládala, že ji Lisa pošle za někým, kdo má ordinaci blízko stanice v Lost Hills, ten ji vyšetří, napíše kladné hodnocení a nechá ji, ať si dál užívá života. Nyní však měla Eve podezření, že její sestra udělala pravý opak a vybrala terapeuta, který na ni bude přísný. „Do tohohle vás uvrtila moje sestra?“

„Lisa mě varovala, že to s vámi nebude jednoduché.“

„Takže vás požádala, abyste na mě byl tvrdý.“

„Dobře vím, že vypadám, že bych radši někde surfoval, běhal po horách nebo běžel maraton, než abych tady seděl s vámi, ale nenechte se

zmást. Beru svou práci stejně vážně jako vy tu svou,“ vysvětloval. „Žádám vás o třicet minut vašeho času. Kam tak strašně spěcháte?“

„Kousek od Kanan Dume Road jsme našli lidské ostatky.“

Mitch se přes rameno podíval na leták na stěně. „Je to ona?“

Nebylo to pravděpodobné, jelikož Kendra Leighová zmizela několik týdnů po lesním požáru. Eve však měla za to, že ji někdo mohl zavraždit, spálit její tělo a ostatky pohodit, aby zakryl stopy.

„O svých případech nemůžu hovořit,“ řekla Eve.

„Chápu.“ Mitch zvedl ruce, jako by se vzdával. „Mám návrh. Čím dřív začneme s cvičením, tím dřív se můžete vrátit k vyšetřování. Co vy na to?“

Eve uznala porážku a posadila se.

Příští půlhodinu strávila Eve činnostmi, jež jí připadaly až směšně jednoduché. Měla zvedat pravou ruku nahoru a dolů, mávat jí a kývat a pak zvedat, válet a mačkat gumový míček. Ale po cvičení měla zápěstí ochablé a bolavé, jako kdyby zvedala těžké činky.

„Budete na to chtít led?“ zeptal se Mitch.

Ano, ráda by, ale neměla čas a nechtěla ukazovat slabost. „Díky, ale ne. Není to nutné a stejně už musím běžet.“

„Dobrá,“ řekl Mitch, jenž jí očividně nevěřil. „Uvidíme se tedy pozítří. Můžete přijít ve stejnou dobu?“

„Uvidíme.“ Eve vstala a jen stěží potlačovala nutkání promnout si zápěstí.

„Takže dohodnuto. Zapišu si to do kalendáře.“

„Vy jste mi asi nerozuměl.“

„Můžu taky přijet za vámi. Do kanceláře, domů, kamkoli. Sleva pořád platí, nabídka přátelských služeb taky, takže nemáte důvod promeškat cvičení.“

„To se mám,“ zabručela Eve.

Mitch vyplnil objednáci kartičku a připevnil ji k několika listům s vytištěnými cviky. „Na kartičce je číslo mého mobilu. Chci, abyste cvičila alespoň jednou denně. Kdykoli a kdekoli.“

„A proč bych se tedy měla vídat s váma?“

Mitch se zazubil. „Protože jsem tak neodolatelný.“

Vzala si papíry a v duchu si poznamenala, že si musí promluvit se sestrou a tohohle pitomce se zbavit.

Úřad šerifa okresu Los Angeles zodpovídal za vymáhání práva v mozaice jurisdikcí, již tvořila nezařazená území, státní parky a obce, které si nemohly dovolit vlastní policejní oddělení.

Působnost stanice v Lost Hills sahala od okresu Ventura na západě a severozápadě po metropolitní oblast Los Angeles na východě a severovýchodě a záliv Santa Monica na jihu. Šerif byl tedy jediným představitelem zákona v pohoří Santa Monica a městech Malibu, Westlake Village, Agoura Hills, Hidden Hill a Calabasas, kde byla stanice umístěna.

Cestou zpět k Mintnerovi jela Eve nejprve západním směrem po Ventura Freeway, jež protínala jurisdikci úřadu šerifa, a poté po Kanan Dume Road do jejího samého středu. Po příjezdu si ihned všimla, že Duncan natáhl žlutou policejní pásku mezi ohořelé sloupky plotu kolem pozemku Sherwooda Mintnera. Před domem zatím nestály hlídkové vozy ani dodávka forenzního týmu, přibyl zde jen zaprášený starý Ford Fusion. Duncan měl pravdu. O nic nepřišla.

Eve zaparkovala služební explorer, došla ke vchodovým dveřím Mintnerova domu a zazvonila. Otevřel jí Duncan, jako by mu dům patřil.

„Tak jak sis zacvičila?“ přivítal ji.

„Byla to ztráta času.“ Eve kolem něj prošla dovnitř. Interiér byl stylový, sladěný a naprosto neosobní. Připomínal spíše ukázkový dům. Nechápala, proč si vůbec někdo najímá návrháře. „Kde je forenzní?“

„Bál si věci u střelby kdesi v Lancasteru. Dojedou tak za hodinu.“

Eve věděla, že kosti, které byly dlouhou dobu vystavené živlům, mají daleko nižší prioritu než sběr čerstvých důkazů po střelbě. Přesto jí čekání připadalo frustrující.

Sherwood Mintner k nim přišel z vedlejší místnosti. Eve do ní nahlédla. Bylo v ní domácí kino s velkým plátnem, polohovatelnými křesly, secesními svítidly a strojem na popcorn.

„Nechcete se při tom čekání mrknout na *Krvavou lázeň v dívčím táboře*?“ navrhl Mintner. „Mám ji tady nachystanou.“

„Díky, ale ne,“ řekl Duncan. „Já si krve užiju dost v práci. Ale westernem bych nepohrdl.“

„Mám všechny kovbojky, co kdy natočil Clint Eastwood.“

„Paráda,“ usmál se Duncan.

Eve se k promítání filmu nepřidala. Namísto toho vyšla na zahradu, aby se tam porozhlédla. U bazénu zachytila periferním viděním pohyb.

Na konci spáleného pozemku v sousedství spatřila muže, jenž měl na sobě australský klobouk, khaki tričko, kapsáčové kalhoty a turistické boty. Dřepěl ve svahu a pořizoval snímky něčeho, co leželo na zemi.

Eve podlezla policejní pásku a vyrazila k němu. Cestou si z kapsy vyndala průkaz a držela ho v natažené ruce. „Dobrý den. Jsem detektiv Eve Roninová z Úřadu šerifa okresu Los Angeles. Můžu se vás zeptat, co tady děláte?“

Muž se narovnal a otočil se k ní. „Hledám kosti.“

Svaly v ramenou se jí napjaly jako pokaždé, když tušila, že může dojít ke konfliktu. „Jste novinář?“

„Trochu to zní, že mě zastřelíte, když řeknu, že jsem.“

„No, lákalo by mě to.“

„Tak si tu kulku schovejte na příště. Jsem doktor Daniel Brooks, forenzní antropolog. Pracuju jako konzultant forenzního oddělení. Nan Bakerová mě sem poslala, abych začal s prací, než oni skončí v Lancasteru.“

Nan velela forenznímu týmu. Eve cítila, jak se jí napětí v ramenou zase uvolnilo, a prohlédla si Brookse zblízka. Bylo mu něco přes třicet, měl kudrnaté hnědé vlasy, na nose brýle bez obrouček a už několik dní se neholil. Ne proto, že by to patřilo k jeho stylu, pomyslela si, ale protože má moc práce, je zapomnětlivý, nebo mu to je prostě jedno.

Eve si připnula odznak zpět na opasek a začala gestikulovat směrem k zapáskované zahradě za sebou. „Místo činu je tamhle.“

„Ve skutečnosti je padesát metrů tímhle směrem.“ Daniel ukazoval palcem za sebe, jako kdyby stopoval. „A padesát metrů tamtím.“ Kývl hlavou k Mintnerovu pozemku. „A podél celého toho svahu.“ Vzhlédl

směrem k Latigo Canyon Road. „Aspoň prozatím. Může se protáhnout o dalších padesát, sto metrů v jakémkoli směru.“

„K čemu tak velká oblast?“

„Protože v lidském těle je víc než dvě stě kostí a téměř jistě došlo k jejich rozlámání a rozptýlení, které způsobila zvěř, hasiči, voda a zpomalovač hoření, co vypouštěli z letadel, a taky nedávné deště,“ odpověděl Daniel. Eve v jeho hlasu nezaznamenala ani ten nejmenší náznak povýšenosti, jen radostnou touhu podělit se s ní o znalosti. „Kromě kostí taky hledám zuby, chirurgické implantáty, šperky a jakékoli osobní věci zesnulého, které by tady mohly ležet.“

Když si vyslechla jeho vysvětlení, všechno jí najednou připadalo zcela jasné a cítila se hloupě, že na to sama nepřišla. Projevila se její nezkušenost. *Pokolikáté už?*

„Budeme potřebovat spoustu policejní pásky.“

„Už mi došly značkovací praporky,“ řekl Daniel. „Nemáte nějaké?“

„To nemám. Nikdy jsem je neměla. K čemu by mi byly?“

„Praporků nikdy není dostatek. Kupuju je v balení po stovce pokaždé, když zavítám do Walmartu, a stejně mi vždycky dojdou. Mohl bych si od vás půjčit pero?“

„Samozřejmě.“ Eve sáhla do vnitřní kapsy svého saka a podala mu jednorázovou propisku.

„Díky.“ Daniel se sehnul a zapíchl propisku do hlíny vedle své boty. Ještěže mu nepůjčila své pero značky Montblanc.

Eve zahlédla v kypré černé půdě cosi bílého. „Co je to?“

„Distální článek prstu,“ odvětil Daniel, a než se Eve stihla zeptat, dodal: „Konec malíčku na levé noze.“

„Kde je zbytek nohy?“

„Může být kdekoli. Přesněji, všude kolem. Když shoří měkké tkáně, malé kosti, které tvoří ruce a chodidla, se uvolní stejně jako korálky, když přestříhnete šňůru,“ vysvětloval Daniel.

Teď už věděla, k čemu potřebuje značkovací praporky.

„Můžete mi, prosím, ukázat ten fragment lebky?“

Eve zvedla pásku ohraničující místo činu a vedla ho k místu, kde se našla lebka. Daniel se pohyboval pomalu a obezřetně, s očima upřenými na zem.

„Koukejte, kam šlapete,“ upozornil ji. „Nikdy nevíte, zda někde na zemi neleží úlomek kosti. Představte si, že jdete po pláži a snažíte se nerozšlápnout žádné mušle.“

Eve se začala pohybovat, jako kdyby kráčela minovým polem. Když se nyní dívala na své boty, celá rozmrzelá si všimla, že nové oxfordky bez podpatku jsou pokryté sazemi. Doufala, že půjdou vyčistit – jinak boty za osmdesát dolarů poputují do popelnice. Byla to hloupá chyba. Měla si na ně dát jednorázové tyvekové návleky, nebo se přezout do pracovních bot, které vozila v kufru auta, kdyby se musela brodit bahnem.

Došli k úlomku lebky. Daniel si ho vyfotografoval, pak z kapsy kalhot vyndal štěteček, dřepnul si ke kosti a jemně z jejího povrchu odstranil hlínu. Chvilí si ji prohlížel. „Jde o bělošku, které ještě nebylo třicet let, a zemřela dávno před tím požárem.“

Eve ohromilo jeho ležérní prohlášení. „Jak tohle všechno dokážete vyčist z ohořelého kusu lebky?“

„Velikost lebky, zakulacený tvar očníce a hladký, plochý nadočnicový oblouk jsou indikátory pohlaví,“ popisoval. Štěteček se mu v ruce změnil na ukazovátko. „Úzká nosní dutina znamená, že šlo o bělošku. Švy, které s věkem postupně mizí, naznačují, jak byla stará. Zbarvení kosti a typ zuhelnatění na okrajích mi říká, že než se k ní dostaly plameny, již se přeměnila v kostru.“

„Jak dlouho před požárem se to stalo?“

„To nedokážu stanovit o nic lépe než vy,“ řekl Daniel a narovnal se. „Jsem antropolog, ne jasnovidec.“

„Mohl jste mi klidně něco nabulíkovat.“

„Víc se dozvím, až najdeme další kosti. Dobrá zpráva je, že pokud se do styku s ostatky dostal jen oheň, voda a zvěř, měly by kosti a další důkazní materiál být na povrchu, a ne pod ním. Ale i tak je před námi dlouhé a pečlivé prohledávání.“

„Můžu celý proces nějak urychlit?“

„Jak dlouho to potrvá, záleží na tom, kolik pracovníků a prostředků dostaneme k dispozici,“ odvětil Daniel. „A na hledání starých kostí nemůžeme počítat ani s jedním. Sexy a naléhavé je to asi jenom pro mě.“

„Pro mě taky,“ usmála se Eve. „Jak vám můžu pomoci?“

„Můžete vzít pásku, ohraničit rozšířené místo činu a nepouštět tam nikoho kromě kriminalistů z laborky a hladového, špatně placeného forenzního antropologa, který své rodiče zklamal tím, že nikdy neměl bar micva.“

„Jinými slovy, nepouštět tam detektivy, co mají nohy jako sloni, například mě,“ zamručela.

„To jsem neřekl. Určitě máte krásné nohy,“ pronesl a ihned se začal červenat. „Jde mi o to, abychom měli situaci pod kontrolou a nic se nepošlapalo.“

„To zvládnu.“ Jeho rozpaky jí přišly roztomilé. Flirtoval s ní, nebo byl v přítomnosti žen prostě nespůj?

„Kosti, co tady najdeme, budu vozit do mobilní laboratoře v Lost Hills a kostru rekonstruuju tam. Aspoň se nebudeme muset ploužit do Monterey Parku.“

Tam měl úřad šerifa své sídlo a také kriminalistickou laboratoř. Komplex se nacházel asi deset kilometrů od centra Los Angeles a hodinu jízdy od Calabasas, když byla příznivá situace, ale po většinu času to znamenalo jednu a půl až dvě hodiny jízdy ve velmi hustém provozu.

Mobilní laboratoř byla umístěná ve speciálním přívěsu, který byl během lesního požáru přistaven na parkoviště stanice v Lost Hills, aby pomáhal s identifikací obětí. Tento proces se však velmi protáhl poté, co byly ve zčernalých stržích objeveny dlouho ztracené oběti války mezi gangy a také zatoulaný obyvatel domova pro lidi s Alzheimerovou chorobou. A teď k nim přibyla další mrtvola.

„Děkuji, doktore Brooksi,“ hlesla. „Moc si toho vážím.“

„Pro vás Daniel, prosím.“

„Jedině, když já pro vás budu Eve.“

„Celým jménem Evelyn?“

„Prostě Eve.“

„To je skoro jako Eva od Adama,“ usmál se.

„Jen bez toho Adama,“ překvapila svou odpovědí sama sebe. Proč tohle řekla? „Hned se do toho pustím.“

Vrátila se do domu, vytáhla Duncana z promítání filmu *Pro hrst dolarů* a pověděla mu, co se dozvěděla od doktora Brookse.

„Myslíš, že bysme si měli sehnat povolení k prohlídce těch ostatních pozemků?“ zeptala se.

„Ploty jsou fuč a většina domů taky. Týdny to tady procházeli hasiči a pracovníci technických služeb. Nenarušíme ničí soukromí a kosti jsou všem na očích,“ nadnesl Duncan. „Je to ukázkovej příklad naléhavých okolností. Povolení nepotřebujeme.“

A tak Duncan zavolal na stanici a přivolal několik uniformovaných zástupců, aby zajistili rozšířené místo činu, zatímco Eve pomocí role žluté pásky vyznačila jeho novou hranici. Pak už nezbývalo nic jiného než čekat.

A ona čekání nesnášela.

KAPITOLA 3

O tři hodiny později už Daniel Brooks společně s tuctem forenzních techniků v bílých tykových oblecích prohledával rozšířené místo činu. Čtyři zahrady a několik stovek metrů svahu obepínala žlutá policejní páska, v několika místech technici pomocí provázku a kolíků rozdělili území na menší třímetrové kvadranty a ručně v nich kousek po kousku prosívali zeminu. Jinde zase čtyři technici bok po boku procházeli přes zahrady pod svahem a hledali kosti a osobní věci. Na pomoc si vzali i detektor kovů.

Daniel byl jedním ze tří lidí, kteří byli v rozestupu třiceti metrů uvázaní na lanech vedoucích od aut odstavených nad strmým srázem pod Latigo Canyon Road. Hledali kosti a osobní věci, které nesklouzly dolů po svahu.

Eve a Duncan postávali v Mintnerově altánku, kam technici přinášeli kosti a další nalezené předměty a pokládali je na bílou plachtu. Nan Bakerová, vedoucí forenzní jednotky, navlečená do tykového overalu, fotografovala vše, co leželo na plachtě, a dělala si do bloku poznámky. Byla to asi pětáctýřicetiletá černoška s postavou, za kterou by se nestyděl žádný ragbista, a dokázala být stejně nekompromisní, což Eve dobře věděla.

Eve pozorovala, jak Daniel něco fotografuje nahoře na svahu a pak předmět strká do sáčku, který měl připnutý k opasku. „Forenzního antropologa jsem na místě činu ještě nikdy neviděla.“

„Vy s místy činu ještě nemáte tolik zkušeností,“ podotkla Nan.

Nešlo o kritiku, spíš jen o konstatování, ale i tak to Eve zabolelo.

Když znovu promluvila, snažila se znít přirozeně. „Proč jste ho sem přivedla?“

Nan ukázala na úlomek kosti na plachtě. „Protože on dokáže jednoznačně určit, že to je lidská kost, a ne veverčí.“

„Vy to nesvedete?“

„Svedu,“ řekla Nan. „Ale potřebuju, aby konečné určení provedl antropolog.“

Duncan dodal: „Tím myslí, že to musí být odborník, co se u soudu postaví obhájci, kterej je dost velkéj kretén na to, aby se snažil zpochybnit takovýhle důkazy.“

„Nebylo by pro antropologa lepší, kdyby pracoval v laboratoři, a ne tady venku?“ zajímalo Eve.

„Nepochybně,“ přitakala Nan. „Jenže lidské ostatky, které jsou zcela nebo částečně poničené ohněm, se opravdu špatně analyzují... a to za předpokladu, že je vůbec najdete. V ohni kosti popraskají a netrénované oko může takový úlomek snadno přehlédnout.“

Nan dále vysvětlovala, že pravděpodobnost identifikace oběti a určení toho, co se jí stalo, se výrazně zvýší, pokud antropolog postupně objevuje kosti přímo na místě činu. Tímto způsobem dokáže vzít v úvahu všechny proměnné včetně vztahu mezi ostatky a vším okolo a stanovit tak dráhu, dobu trvání a intenzitu požáru.

„Stinnou stránkou přítomnosti antropologa je to, že ze sebe dělá střed pozornosti,“ zamračila se Nan.

„Myslíte, že doktor Brooks je tak ctižádostivý?“

„To ne, ale rád se předvádí. Jen se na něj podívejte, jak si tam nahoře hraje na Indianu Jonese.“ Nan pokynula směrem ke srázu, na němž Daniel slaňoval na další místo. „Na můj vkus se u toho až moc baví.“

Eve si pomyslela, že si práci podle všeho užívá, a nechápala, co je na tom špatného.

Duncan si podřepil vedle plachty a začal si prohlížet malé šroubky, jezdce zipu a dva zčernalé ohnuté dráty, které se na svahu našly. Namířil na jeden z drátů prst: „Co je to?“

Nan se ohlédl přes rameno. „Drát z podprsenky.“

Duncan vstal, až mu zapraštěla kolena, a vytáhl si kalhoty. „Podle čeho jste to poznala?“